

www.jollibread.com

© Del text: 2005, Care Santos

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-37-4

Dipòsit legal: M-39.271-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega
i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

VAL MÉS
ANAR SOL

CARE SANTOS

jollibre

Abans de començar

Quan comença una història? Qui de nosaltres podria dir, sense por d'equivocar-se, en quin moment exacte comença alguna cosa? Quan va començar aquesta història, la de la Marta, el Pando, el Sergi, el Fèlix, la Núria... que també podria ser la nostra pròpia història?

5

Potser el principi cal buscar-lo en aquell partit de l'Espanyol en què el Pando va conèixer el Zetaté. Era a començament de temporada, el primer o el segon partit del campionat, i el Pando hi havia anat amb el seu germà Sergi. Ni el Zetaté (mai no arribarem a saber com es deia realment) ni els seus amics no es perdien un sol encontre de l'equip. Eren d'aquella mena de persones a les quals la sang els bull amb facilitat quan perden els seus. Per dir-ho clar: els bull *massa*, la sang, i amb *massa* facilitat. Les ganes de gresca del grup derivaven massa sovint en insults contra els seguidors del contrari, en objectes contundents llançats al terreny de joc o en baralles massa enceses.

Una mica abans de conèixer el Zetaté, el Pando ja era un noi amb problemes. Fins i tot abans: als dotze anys

encara mullava el llit, sense que cap psicòleg infantil no hi trobés un motiu. Era bo per estudiar, però la mandra sempre acabava guanyant les seves batalles. El més normal era que fos a classe per la mateixa raó que hi eren les taules o les cadires, però mai no escoltava cap explicació, ni agafava apunts ni es prenia la molèstia de fer els deures. El vol d'una mosca li semblava molt més interessant que qualsevol de les explicacions de qualsevol professor i passava les hores amb la mirada perduda en un tros de cel que es podia veure des de la finestra. Tampoc fora de l'aula no era un noi gaire normal: mai no es barrejava en els jocs dels seus companys de classe, no li agradava anar d'excursió ni prenia mai part en les festes de l'escola. Tampoc no li agradava fer esport ni recordava haver tingut algun cop un amic de debò. Al seu pare li molestava aquell comportament, i durant molt temps es va pensar que els càstigs farien que es corregís, però es va equivocar. Tot el que va aconseguir va ser, precisament, l'efecte contrari: en arribar l'adolescència, el Pando era molt més rebel, reservat, despreocupat, faltava a classe constantment i no escoltava res ni ningú. En poques paraules: tot li era igual.

L'últim psicòleg al qual va deixar-se dur –també acompanyat del Sergi, que sempre era millor estudiant i millor fill que ell– va dir unes paraules sorprenents, que mai no oblidaria: «Segons la meva opinió, el seu fill té unes capacitats mentals privilegiades. Podrien ser la causa principal de la inadaptació que fa tant temps que pateix. Hi ha algunes fórmules per evitar que això esdevingui un

problema, i alliberar-lo de l'avorriment, la manca de motivació o el fracàs escolar, que arribarà tard o d'hora. Per dir-ho d'una manera entenedora: el seu fill troba tan fàcil fer allò que fan tots que ni tan sols es pren la molèstia de provar-ho.»

Al Pando, aquesta explicació va agafar-lo per sorpresa, però per primera vegada va sentir que algú mirava d'entendre'l. Tot i que no va servir de res. El seu pare va fer moltes preguntes al metge. Va aprofitar per parlar-li dels seus problemes amb el Pando, en alguns casos fins a l'últim detall. Va explicar-li com s'havia preocupat perquè el seu fill estudiés, la seva idea sobre els càstigs, la manca de motivació del noi, fins i tot a l'hora de fer esport, i va arribar a explicar a l'especialista a quin equip de quina escola havia jugat ell, en la seva època d'estudiant, i com aquest fet l'havia marcat per a tota la vida.

«Un fill no ha de ser mai allò que nosaltres volem que sigui», li va dir el psicòleg, que semblava cansat.

Quan van sortir del consultori, el pare del Pando va rebufar i va dir: «Qualitats especials? Bestieses... El que necessites és un parell de mastegots.» Amb aquestes paraules va donar el tema per tancat, i per sempre. El Pando no ho sabia fins molts anys més tard, que va ser un nen superdotat i que aquesta va ser, precisament, la causa de gairebé tots els seus problemes. El que més va doldre-li: la manca d'amics. Va ser tota la vida un solitari, i mai per voluntat pròpia, com tothom es pensava. El problema era que no sabia com s'havia de comportar en companyia d'altres persones, de quines coses

havia de parlar, com havia de mirar les noies, què havia de fer a la discoteca. El resultat de tants dubtes sempre era el silenci, la desmotivació i, amb el temps, el desinterès més absolut.

8 Però parlàvem d'aquell dia que el Pando i el Sergi van conèixer el Zetaté. En aquella època ja feia temps, de la visita al psicòleg, i tots els professors de l'institut tenien el Pando ben entravessat a causa de les seves absències constants i el seu mal caràcter. Només un parell de setmanes abans s'havia comprat la seva primera navalla, i la duia sempre a sobre, a la butxaca del darrere dels texans, per si de cas. Des de llavors, quan algun company li aixecava la veu per qualsevol fotesa, només s'havia de dur la mà al darrere i la seva llei s'imposava. De fet, aquest gest no volia dir ni de lluny l'amenaça que tots hi veien, sinó una cosa més trista i complexa: que tenia por. De la mateixa manera que els gats s'estarrufen i ensenyen les urpes, el Pando es defensava d'un perill terrible per a ell: la resta del món. O això, almenys, hauria pensat un naturalista.

Quan el Pando va conèixer el Zetaté, tot just havien començat les classes. Era novembre, i li havia tocat repetir. No era la primera vegada. I tant li era: sabia que, tal com estaven les lleis, podia perfectament no fer res durant tot el curs i, més o menys, acabaria passant. No hi havia cap necessitat de cremar-se les parpelles estudiant. Quina llei més imbècil, pensava, mentre s'aprofitava dels seus beneficis. A més, a què treia cap, esforçar-se? Si ni tan sols sabia a què volia dedicar-se en un futur. A quin grup laboral estaria adscrit, quan al cap d'uns

anys formés part de les llistes de l'atur? L'única cosa que tenia clara era que no tenia cap intenció de treballar al taller mecànic de son pare.

És molt probable que, ni tan sols llavors, el Pando fos el boig que volia fer creure que era. De ben segur que s'adonaria ben aviat que els seus amics nous no eren cap bona companyia. S'estimava més fer veure que no sentia els seus comentaris racistes ni les seves consignes violentes abans que dur-los la contrària. El més important per a ell en aquells moments era: a) fer la guitza al seu pare tant com pogués, i per això no va trobar cap manera millor que fer-se amic del Zetaté i els seus col·legues; b) tenir, per fi, un grup d'amics per sortir de tant en tant, encara que fos a cridar, insultar i llançar tota mena de coses a un camp de futbol.

Al Sergi, res de tot això no l'atabalava gens. Les seves preocupacions seguien un rumb ben diferent, que sabrem ben aviat. Potser aquesta va ser la causa, juntament amb els anys que el separaven del seu germà gran, per la qual mai no se li va acudir d'ajuntar-se amb el Zetaté i companyia.

La primera cosa que el Pando va compartir amb el Zetaté va ser una birra. Beure del mateix coll d'ampolla era per a ells una mena de pacte de sang. Després es va anar integrant a la colla a força d'emborratxar-se junts, celebrar algun triomf esportiu i fumar-se plegats alguna cigarreta de xocolata.

Quan se'n va adonar, el Pando, que aquelles consignes que corejaven el Zetaté i els seus, aquelles botes militars

i aquells caps rapats volien dir alguna cosa més que el gust per una moda determinada? Quan va saber que el Zetaté i la resta es feien dir Nitroglicerina o, com ells preferien, «la bomba de les graderies»? Quina va ser la primera vegada que va sentir parlar al Zetaté de la puresa de la raça, les joventuts feixistes, la ultradreta neonazi, de totes aquelles coses que li sonaven tant però de les quals no sabia gairebé res? Al principi, només es pensava que els seus amics eren uns bèsties i uns fatxendes, però no pensava que fossin capaços de fer res dolent de debò. En el fons, estava convençut que eren paios normals, bona gent, que s'ho passaven bé espantant les noies amb les seves pintes de durs. Que tot plegat passaria amb el temps, es pensava.

Per descomptat, el Pando encara trigaria força temps a entendre que les coses mai no són fàcils, i que res no és exactament allò que sembla ser. Passarien mesos abans no descobrís que els seus amics sí que ho eren, de violents, i capaços de barbaritats com aquelles que de vegades sortien als diaris; que alguns fins i tot tenien antecedents policials i un historial no gens menyspreable de malifetes; que la majoria formava part de grups polítics paramilitars, perfectament organitzats jeràrquicament i molt ben armats. Quan va adonar-se de tot plegat ja no era fàcil fer marxa enrere. Però encara han de passar moltes coses abans no arribi aquest moment.

De moment, aquesta és la història d'un error. O el que podria ser el començament de la història d'un error.

Potser també la podríem començar en un altre moment, la història. Per exemple, el dia que el director de l'institut, vestit amb uns pantalons de pana i una camisa marró i suant com un pop, va entrar a l'aula, només començar el curs, i va dir-los: «Les classes d'ètica, aquest any, començaran més tard. Estem esperant la incorporació d'un professor nou que no arribarà fins a principi de novembre.» Com no és difícil de suposar, aquesta notícia va ser molt ben rebuda per l'alumnat. «M'agradaria que us esforcéssiu per fer-lo sentir bé, xavals. Ve de l'altra banda del món, del Perú, i fa molt temps que és lluny de tot. Els últims anys els ha passat en una illa pràcticament deserta. Ell us ho explicarà millor que jo.» D'aquesta manera els alumnes van saber que el professor nou era peruà, a més d'una mica estrambòtic.

11

Malgrat que la descripció que va fer-ne el director ja els va sorprendre força –segurament perquè mai no havien tingut cap professor que hagués viscut en una illa deserta–, l'arribada del Fèlix els va sorprendre més encara, sobretot a les noies. No només pel fet que era un home més jove del que s'havien imaginat –de fet, passava dels trenta, però no ho semblava–, de pell morena, ulls clars i veu suau, sinó també perquè parlava a poc a poc, amb un accent dolç sud-americà, i tenia un somriure agradable, unes dents blanques i arreglades –perfectes– i un petit clotet a la barbata que se li marcava cada cop que reia. Però encara més que tot això, va saber guanyar-se la gent amb les seves primeres paraules:

–Per ara, res de lliçons. Dedicarem la primera setmana a conèixer-nos –va anunciar, només arribar–. Començaré jo mateix, presentant-me: em dic Fèlix, vaig néixer a Lima, la capital del Perú, i he viscut a diferents ciutats del món. Si algú troba estrany que parli català, encara que amb una mica d’accent, no ho nego, us aclariré que la meva mare era de Molins de Rei. Els últims cinc anys els he passat al llac més alt del nostre planeta, el Titikaka, en una illa que els nadius anomenen Yumani, una paraula que en català vol dir «Illa del Sol». Ara m’agradaria quedar-me aquí prou temps com per fer amics. Per exemple, entre vosaltres. I espero no trigar gaire.

Els nois l’escoltaven en el silenci millor de tots: el que fa la curiositat.

–I ara us toca a vosaltres explicar com sou a la resta de la classe. Va, qui serà el primer, o la primera? –va preguntar als seus alumnes, que de sobte semblaven tots molt interessats a mirar per la finestra, buscar alguna cosa a la bossa o abaixar la mirada per estudiar amb detall les rajoles del terra.

–Va, qui vol trencar el gel?

Un altre silenci sense mirades.

–Molt bé, doncs ho escriureu. Agafeu paper i bolígraf. Vull que m’expliqueu com sou. Però res de parlar només de les coses que pot veure qualsevol. Us vull conèixer bé, i res del que és important de debò sol veure’s fàcilment. M’ho donareu al final de la classe, i vull que us esforceu a ser sincers: no penso ensenyar a ningú els vostres treballs, ni tan sols als vostres pares, si m’ho demanen.

«Aquest home és una mica estrany», va escriure la Marta en un paperet, abans de passar-lo a la seva millor amiga.

La Núria va somriure en llegir el missatge i en va escriure un altre a l'altra banda del paper. Tot seguit, el va donar a la Marta:

«Però està boníssim!», hi deia.

Deixem tota la classe treballant en silenci i sortim al passadís. Aquí tot està tranquil. L'aula del davant és la de Quart B i avui el Pando hi és, perquè ha decidit venir a classe. D'aquí a una estoneta coneixerà el Fèlix i també haurà de descriure's en una redacció, una cosa que no li farà ni mica de gràcia i que ni tan sols intentarà, per cert. El Pando és –ja s'ha dit– dos anys més gran que el Sergi, i ja li pertocaria estudiar batxillerat, o treballar. Però, per ara, no té cap intenció d'aplicar-se en l'estudi.

A més dels missatges amb els quals es comuniquen en hores de classe, la Marta i la Núria tenen més coses en comú: la Núria és la xicota del Pando, i la Marta surt amb el Sergi. Però de tot plegat en parlarem ben aviat.

Ara ens haurem de capbussar en la nostra història. Tot el que hem dit fins ara era només un dels començaments possibles. És probable que totes les coses passin per casualitat, especialment les coses més importants, i és ben difícil de saber quin és el principi de la cadena de casualitats. Hi ha qui diu que totes les coses estan escrites, fins i tot molt temps abans que passin, i que no paga la pena esbrinar on comencen exactament les històries.

En quin moment exacte va començar aquesta? Quan acabarà?

Tardor

De: Granota Verda. Per a: Marta
Assumpte: Hola!

15

Hola, Marta!

Sóc una granota. He sortit aquest matí a fer un tomb per Internet. En una de les meves parades tècniques, he topat amb l'anunci de la Marta Ibáñez: «apassionada pel cinema, per escriure, navegar i fer amics», si fem cas del text.

I et deus preguntar: qui és aquesta Granota Verda? Doncs t'ho diré, si no ho dius a ningú: és bona persona, amant de la fantasia, estudiant ni immillorable ni fatal, addicte al correu electrònic i, ves per on, viu molt a prop teu, quina casualitat. A més, té moltes ganes de tenir una amiga com ara tu per explicar-l'hi tot. I ara, la Granota Verda es pregunta: Com és, la Marta? Sisplau, aclareix-me aquest dubte que no em deixarà dormir aquesta nit.

Contestarà la Marta Ibáñez la carta d'aquesta granota predadora? Ah, no us perdeu el pròxim capítol d'aquest correu electrònic.

Un petó ben verd!

Granota Verda

La Paula, la perruquera, escombra el terra quan el Pando entra com un llamp al seu establiment. En el moment que s'atura al davant de la dona, les sivelles de les seves botes deixen de dringar. La Paula espera que el noi li digui alguna cosa, que li faci un parell de petons a les galtes, com sempre. En comptes d'això, el Pando diu:

–Vull rapar-me al zero.

La dona du l'escombra a la rebotiga, molt a poc a poc.

16 –Com està la teva mare? –pregunta–. Fa temps que no la veig.

–Va fent –fa el Pando, en el mateix segon que comprèn que no havia d'haver triat la perruqueria de la Paula.

–Estàs ben convençut que vols ser calb? –fa la perruquera, i afegeix–: Amb els cabells tan bonics que has tingut sempre...

–Ara que hi penso, em sembla que no –menteix el noi, aixecant-se de la cadira de barber on tants cops s'ha assegut durant la vida–. Millor que m'ho rumii i si de cas ja tornaré un altre dia.

Abans que la Paula reaccionï, el Pando ja obre la porta i surt al carrer.

–Records a la teva mare –fa.

Però el Pando no diu res. Les sivelles de les seves sabates dringuen a corre-cuita i la porta cruix en tancar-se de cop.

Si els seus col·legues sabessin que volia fer-se cap rapat a la mateixa perruqueria d'on és clienta la seva mare, la mateixa on ha anat ell tota la vida, se'n burlarien. Potser tindrien tota la raó, ben pensat. Dubta un mo-

ment abans de pujar a un autobús que el durà al centre de la ciutat. Molt a prop de l'Ajuntament hi ha una perruqueria només per a homes on no el coneixen de res. Ja té curiositat per saber què li dirà la Núria quan el vegi arribar aquesta tarda a la classe dels de quart amb la seva nova imatge.

Si algú li preguntés a la Marta què és allò que menys li agrada del Rafa, diria, sense rumiar-s'ho: «Que sigui tan ordenat.» A l'habitació del seu amic les coses estan sempre tan ben posades com a l'aparador d'una botiga. El llit està sempre fet, el cobrellit està tibant i llis com la superfície d'un llac. Sobre la taula, al costat de l'ordinador, hi ha les carpetes de l'institut: la dels apunts en brut i la dels apunts en net. Al calaix, els estris per escriure: els bolígrafs –classificats per colors–, els llapis, els retoladors fosforescents. La caixa dels disquets sota pany i clau, i la clau, en una safata metàl·lica sobre l'escriptori. A les prestatgeries, davant de la taula, hi té els seus llibres preferits: tots de fotografia. Els millors els hi ha regalat la seva mare, que se sent molt orgullosa d'aquesta afeció del seu fill de retratar-ho tot. La càmera –un altre regal de la mare– ocupa un lloc de privilegi, just al bell mig del prestatge central, com si en realitat estigués presidint la seva habitació. I pertot s'hi poden veure fotografies en blanc i negre, totes fetes per ell mateix. Al Rafa li agrada veure constantment les instantànies que li han sortit millor. De moment, fa fotografies en blanc i negre perquè li agraden més que les de color.

El Rafa viu amb la seva mare, l'Adela, que fa classes a la universitat. El seu pare mai no ha viscut amb ells, ni tan sols poc després que ell naixés. El Rafa sap que es diu com el seu pare. També sap que el seu pare i la seva mare es van enamorar fa molts anys i que fins i tot van ser feliços durant un temps, però que la seva relació no va funcionar. Senzillament, eren massa diferents. No hi va haver retrets ni males temporades. Van decidir seguir cadascú el seu camí, i llestos. Tot i que, de vegades, li sembla que la mare encara el troba a faltar.

Només fa un quart d'hora que el Rafa ha arribat de l'institut. Agafa un refresc de la nevera i s'asseu davant l'ordinador. L'aparell s'encén amb un dring musical, i tot seguit se sent un soroll molt més aspre, com d'un motor amb mal de coll. Són els passos que calen per connectar-se a Internet. Vol saber si té correu electrònic. És una operació que du a terme cada dia, sempre en va, perquè ningú no li escriu. Ha llegit que Internet està ajudant a recuperar el costum d'escriure cartes i rebre'n entre els més joves. «Això deu ser si tens algú que t'escriu», pensa, mentre apareix a la pantalla un rètol on es llegeix: «Verificant correu.» De sobte, el rètol canvia i n'apareix un altre, desconegut fins a avui: «Té 1 missatge nou.» Se'l mira de seguida. És per a la Marta, de part d'algú que fa servir un nom força estrany: Granota Verda. «Quanta gent penjada que hi ha, al món», pensa. Ja no recordava que ell i la seva amiga es van inscriure plegats en un d'aquests directoris de correspondència en línia, a principi de curs. Tot just és la primera persona que els escriu,

sigui qui sigui. I l'havia d'escriure a ella, a la Marta, és clar, perquè ell no té mai sort, ni tan sols a Internet.

El Rafa s'apropa a la finestra i escolta amb molta atenció. No se sent res al pis de sobre, però ho intenta igualment, i crida la seva amiga pel pati veïnal. Ningú no contesta. Ho torna a intentar, i res. Llavors decideix emprar el procediment, diguem, habitual, i li telefona. S'hi posa el pare de la seva amiga i l'informa que la Marta ha anat a comprar alguna cosa per a la festa de l'institut. «I tant, la festa», recorda el Rafa, de sobte; per poc no se n'oblida. Quina vidassa, al centre on estudia la Marta!

19

–Li pot dir que li he de dir una cosa? –demana al pare de la seva amiga, abans de tornar a la seva cambra.

L'habitació de la Marta és just a sobre de la seva. Alguna nit, si tot és en silenci, les finestres obertes i ningú no els descobreix, han pogut parlar baix, baixet pel pati, cadascú des del seu llit. Les paraules arriben tan bé que tots dos pensen que hi deu haver algun misteri en una transmissió del so tan perfecta. Potser qui va dissenyar el pati va pensar en les converses nocturnes dels habitants del bloc.

També va bé per controlar els moviments de l'altre: si les finestres són obertes, per exemple, el Rafa sap perfectament el moment en què la Marta arriba a la seva cambra. Alguns cops ha sentit les esbroncades que rep la seva amiga: que endreci l'habitació, que estudiï, que no deixi el llum encès... També nota quan la conversa puja de to. Ahir mateix, sense voler-ho, va escoltar unes paraules d'aquelles que no admeten dubtes ni dobles intencions,

seguides d'un cop sec, com un crec o un picar de mans. Una plantofada. Després, un cop de porta i un silenci molt llarg.

El Fèlix aprofita les hores lliures per acabar de llegir els textos que han escrit els seus alumnes de quart. Ja els hauria de tenir corregits, però ha perdut molt temps buscant un pis del seu gust al centre de la ciutat, i això l'ha fet endarrerir.

20

Em dic Sergi. M'agrada la música ska. De vegades vaig al cinema. Ara duc els cabells de color groc panotxa i tinc un germà més gran que jo que es diu Pando i que s'acaba de rapar el cap. Abans, però, també era ros. De vegades també jugo a futbol. Sóc del Barça, però el meu pare no em deixa fer-me'n soci. M'agrada la roba de marca. A futbol també hi jugo, de porter. Sóc força bo. Per això m'agrada dir que no és fàcil de fer-me un gol. El que més voldria a la vida seria tenir una moto. Quan treballi i guanyi diners, me'n compraré una d'enorme. Em penso que sóc guapo. Llugo força, darrerament. Però encara no ho he fet amb cap noia. No sé què més puc dir de mi mateix. Quin pal de redacció.

El Fèlix somriu en llegir la penúltima frase i al peu escriu, amb un traç gruixut: «Ningú no et podrà dir que ets massa profund, Sergi. Ànim amb les noies! I t'has equivocat: això no era una redacció.»

Deixa el full del Sergi a la pila dels que ja ha llegit i n'agafa un altre.

El meu pare va marxar de casa fa sis mesos i des de llavors visc sola amb la meva mare. En tot aquest temps només he vist el meu pare tres cops, i el darrer va ser per Nadal. Em penso que ell no té ganes de veure'm perquè té nòvia, o alguna cosa semblant, i jo no vull fer-me pesada com si em morís de ganes de veure'l o com si no pogués entendre les coses. Tot i que, em penso, no és gaire normal que el teu pare no vulgui saber res de tu, oi? Entretant, la meva mare s'ha enamorat d'un senyor que es diu Lleonard i que té tres fills insuportables. El més gran només l'he vist una vegada. Els altres dos tenen la meva mateixa edat i de vegades es queden a dormir a casa nostra. Quan vénen, la mare em fa deixar la meva habitació i he de dormir al sofà llit del menjador, perquè la mare diu que no està bé que dormin a la mateixa cambra nois i noies que no són de la mateixa família. La mare diu que, així que el pare accepti els termes del divorci, ella i el Lleonard es casaran. Llavors encara serà pitjor, perquè els seus fills sempre dormiran a la meva habitació. A més, és injust: a ells els deixen sortir sempre que volen i a mi no. Si vull anar al cinema, m'he d'escapar, perquè la mare pensa que quan sortim la casa queda buida i trista, i que a ella li agrada trobar ambient de família quan arriba a casa. Doncs es podria comprar un gos! Em penso que m'he enrotllat massa. El cas és que no sé ben bé com sóc. Estic molt enfadada amb la meva mare perquè no em deixa demostrar la meva veritable personalitat. De vegades penso que sóc massa bona nena, una idiota amb bon caràcter que mai no s'imposa. Quan surto, m'agrada anar al cinema i a ballar. També m'agrada pintar-me els cabells de colors i jugar amb els es-

tris de perruqueria de la meva mare. Perquè la meva mare és perruquera, no he pensat a dir-ho abans, ho sento.

Núria Sancho

El Fèlix apunta, al peu: «Efectivament, t'has enrotllat massa. No m'interessa saber com és la teva mare, Núria. M'interesses tu.»

22

Sona un timbre. S'obren les portes de les aules i en un moment els passadissos recorden les galeries d'un formiguer. Tothom va o ve. Hi ha cua als lavabos i a la cafeteria. Darrere la barra, el Narcís s'esforça per servir cinquanta esmorzars per minut. A la sala de professors entra i surt gent sense parar. Allà hi ha el Fèlix, en una cantonada de la gran taula de reunions, llegint alguna cosa que li interessa molt, si hem de fer cas de la seva cara.

El Pando puja l'escala mossegant un entrepà i lluint el seu crani acabat d'afaitar. Feia dos dies que no venia a classe però sap perfectament que no es pot permetre una expulsió més, per això ha vingut avui. Per això i també perquè es moria de ganes que la seva nòvia el veiés així. Només el pensament d'haver de passar un parell d'hores escoltant qualsevol rotllo que li clavin els profes li fa venir ganes de vomitar, més encara perquè sap que tots se'l miraran amb moltes ganes d'exampar-lo en algun mal moment. Si no fos perquè mai no fa gaire bona cara, avui tindria motius de sobres per no tenir bon humor.

Pensant gairebé el mateix baixa el Xavi, un noi que aquest any repeteix segon. Té classe d'aquí a quatre minuts, i ha calculat que en aquesta estona pot mirar d'arribar al bar, comprar l'esmorzar i menjar-se'l tot pujant un altre cop les escales, abans que soni el timbre. Per això mateix baixa l'escala a corre-cuita, esquivant la gentada, fins que topa amb el Pando i li sembla que fa fortor de xoriço. Tots dos s'aturen. El Xavi espera que el Pando s'aparti una mica i el deixi passar, però el Pando no fa res. En comptes de fer-li lloc, el mira com miraria un lleó a una llebre i li diu: «Aparta't, imbècil.» Molts l'haurien deixat passar fins i tot abans que els mirés d'aquella manera, però el Xavi no s'espanta. I per què ho hauria de fer? Per què li hauria de deixar el pas lliure? «Aparta't tu», contesta, mentre aixeca la veu, tant com per fer veure al seu adversari que serà millor que cedeixin una mica cadascú. Però queda ben clar que el Pando no està disposat a admetre res d'això. El seu braç es dispara sense previ avís i el seu puny tancat s'encasta amb un cruixit sord sobre la barra del bocabadat Xavi, que ni tan sols ha tingut temps de veure'l venir. Durant uns segons, el dolor el fa trontollar, abans de caure enre-re i quedar assegut a l'escala. El Pando passa per damunt d'ell amb posat de triomfador del combat, i continua el seu camí sense ni mirar-lo. El Xavi es palpa la galta adolorida, mentre alguns companys s'hi acosten per preguntar-li què ha passat, si està bé, què li ha dit aquell animalot.

Entre les fesomies que pregunten què ha passat hi ha la del Fèlix, que s'hi ha acostat esverat per la fressa. L'ajuda a aixecar-se i l'acompanya a la infermeria. «Què

ha passat, noi?», li pregunta. «No ho sé –fa ell–, només li he demanat que s'apartés, i m'ha pegat.» El Fèlix fa que sí amb el cap, pensant. És com si li estiguessin explicant una pel·lícula que ja ha vist.

Quan el Pando arriba, tot orgullós, a la classe de quart, veu que la Núria no és allà.

–Ha anat amb la Marta a comprar les begudes per a la festa –li explica el seu germà.

24 La festa. Se n'havia oblidat. No hi fa res, perquè igualment no hi pensava anar.

–Quan comença la festa? –vol saber.

–D'aquí a una estona, germanet. I només em queda un preservatiu! –fa el Sergi, fanfarronejant.

Però al Pando no li interessien les escalfors mentals del seu germà petit. Sap de sobres que el Sergi mai de la vida no s'ha posat un preservatiu. A més, se li nota d'una hora lluny. Quan ja se'n va, veu el Fèlix al passadís, fent-li gestos perquè hi vagi. S'hi apropa amb la cara de fastiguejat de sempre.

«Ara em clavarà un sermó impressionant», sospira.

«Tant se li'n dóna tot el que jo li pugui dir», pensa el Fèlix.

El Pando entra al despatx de molt mala manera. El Fèlix li fa un gest perquè sigui en una de les butaques. En els darrers mesos ha estat moltes vegades en aquest mateix lloc.

–Per què has pegat a aquell noi? –fa el professor, assegut al seu davant.

El Pando no respon. Sap –perquè el Fèlix li ho acaba de dir– que s’ha tornat un tema habitual en les reunions d’avaluació i que no hi ha ni un sol professor disposat a regalar-li ni mig punt a menys que canviï de comportament de seguida. Aquesta expressió, *de seguida*, és de les que troba més odioses. Quants cops deu haver-la sentida, darrerament, i en aquest mateix despatx?

–T’he fet una pregunta i vull una resposta –insisteix el Fèlix–; pots explicar-me per què ho has fet?

El Pando no mou ni un pèl. Està escarxofat sobre la butaca, gratant-se la brutícia de sota les ungles i rosegant un xiclet. Ni tan sols mira el Fèlix.

–No penso deixar-te sortir d’aquí fins que no em donis una resposta, xaval.

El Pando fa un gest brusc, com si volgués dur-se la mà a la butxaca del darrere. El Fèlix ho entén, l’agafa pel canell i afegeix:

–Ni que portessis sis navalles no te n’aniries sense contestar.

El Pando fa un badall i canvia de postura molt a poc a poc, com si li costés molt. El cor li batega al coll, però sap que per fora sembla molt tranquil. No vol demostrar al Fèlix que la situació el fa sentir incòmode.

–La teva expulsió durant uns quants dies ja està assegurada. T’hi jugues el curs, noi; no et fa res? –li pregunta el mestre.

El Pando s’arronsa d’espatlles.

–Per què? –insisteix el Fèlix–. Explica’m només per què li has pegat, a veure si et puc entendre.